

БАЛАДА ЛУ СТОЈАН БУЉИБАША БАЛАДА О СТОЈАНУ БУЉУБАШИ

Фуаје вердје ђ-о лăља,
Н-авја бјегу ће фăћа!
Ћин Цăриград кă пљека,
Јел пљека ђе Кладова,
Ку ћа микă сăксăна,
Кă арје мултă благă-н ја.
Кйнд йн Ћи вења,
Кăдйњјилѝ йј јеша
Ши йнћепја сă жăлуја:
„Бјег афенди Думњата!
Биње фраће њ-ај вењит!
Ла ћиње ње жăлујим,
Ће Стојан буљибаша,
Ће жућекă йн Крајна.
Ће кйнд са буљибăшит,
Турк йн Крајна н-а трекут!
Ће трећа ун Турк бăтрйн,
Йл лѣга сă паскă фйн,
Ће трећа ун Турк ку барбă,
Йл лѣга сă паскă јарбă!
Ће кйнд са буљибăшит,
Мулц копиј њ-а сăрăћит,
Кăджинуц а вăдувит,

Зелен лист, лалин цвет млади.
Нема беже шта да ради!
Већ пође из Цариграда,
Иде друмом за Кладово,
Са том малом саксаналом,
Носећ у њој много блага.
Кад у Видин беже стиже,
Кадине га дочекаше.
Много му се пожалише:
„Бјег-ефенди, господине!
Добро брате, што си нам дошао!
Да се теби пожалимо,
На Стојана буљубашу,
Који суди у Крајини.
Откад је он буљубаша,
Турчин у Крајину није прошао!
Кад наиђе старац Турчин,
Веже га да пасе сено,
Кад наиђе Турчин с брадом,
Веже га да пасе траву!
Откад је Стојан буљубаша,
Много је деце сирочади,
И кадина удовица.

Курће албје а стапйњит!
Ће сѧ фѧћем пје пѧмйнт?“
Дарѧ бјегу ѧе спунѧ:
“Кѧдјинуцѧ думѧа вуастѧ!
Ласа-ц-йл ми-л кйтѧва,
Пѧн–ош трјеће-н Крајна,
Кѧ-ј аузйц паћима,
О сѧ-ј рѧпун виѧца!“
Кѧдјињйли ѧе ауза,
Туѧе акасѧ сѧ дуѧа,
Ши ѧе ћинѧ кѧ спримѧ,
Кйћо гѧјинѧ фриѧѧ.
Туѧтѧ кѧдјина веѧа,
Веѧа ку гѧјина фриптѧ
Ши ку азма йнвѧлујитѧ,
Веѧа ла бјегу кићитѧ .
Аћи бјегу конѧћѧ,
Йн Ђји јел конѧћѧ.
Ѓимиѧѧа кум с-а скулат,
А луат друму ѧе Брегова,
Пи ла Смйрдан кѧ треѧѧ,
Ши да пистѧ Ѓймзова.
Ши вјеѧа ла Брегова,
Кйнд йн Брегова ажунѧѧ,
Јар кѧдјињйли јешѧ,

Конаке је присвојио!
Шта ѧе са нама бити?“
А Бег ѧима казиваше:
„Госпође, кадинице!
Сачекајте неко време,
Док не дођем у Крајину,
Сазнаћете му судбину,
Живот ћу му одузети!“
Кадине кад су чуле,
Својим кућѧма су пожуриле,
Све вечеру припремиле,
Свака пече по кокошку.
Кадина се свака враћѧ,
Са печеном кокошком,
И топлом увијеном погачом,
Дође к ѧему окићена.
Ту је бег коначио,
У Видину је конак био.
Ујутру се пробудио,
И за Брегово је кренуо.
Најпре кроз Смрдан пролази,
И преко Ѓмзова,
Потом дође у Брегово.
Када он стиже у Брегово,
И ту кадине долазе,

Ши йнһепја сә жәлуја:

„Бјег-ефенди, думњата !

Биһе фраһе к-ај веһит!

Ла һиһе һе жәлујим,

Кә ну мај пуһем траји,

Һе Стојан Буљибаша,

Карје жуһекә йн Крајна.

Һе кйнд са буљибәшит,

Турк йн Крајна н-а трекут!

Һе треһа ун Турк бәтрйн,

Йл ләга сә паскә фйн,

Һе треһа ун Турк ку барбә,

Йл ләга сә паскә јарбә!

Һе кйнд са буљибәшит,

Јел мулц Турһ а прәпәһит,

Ши кәдјиһ а вәдувит,

Копилаш а сәрәһит,

Курһе албје а стәпйһит.

Һе сә фәһем пје пәмйнт?“

Атунһ бјегу лә зйһа:

“Кәдјиһјилор, думњавуастә ,

Ласә-ц-әмә кйтава, кә-ј аузйц паһима,

Кйнд ој треһе йн Крајна,

Ам сә-ј рәпун вијаца.“

Јар кәдјиһјилы сә дуһа,

Па се һему жале:

„Бег ефенди, господине!

Добро брате, што нам доһе!

Да се теби пожалимо,

Јер живети не можемо,

Од Стојана буљубаше,

Који суди у Крајини.

Откад је буљубаша,

Турчин У Крајини није прошао!

Ако наиһе старац Турчин,

Веже га да пасе сено.

Ако наиһе Турчин с брадом,

Веже га да пасе траву!

Откад је он буљубаша,

Много Турака погибе,

И кадине постадоше удовице,

Много деце сирочади,

Конаке је присвојио.

Шта һе са нама бити на земљи?“

А бег һима онда рече:

„Кадинице, госпоһе!

Мало причекајте, чуһете му муку.

Када преһем у Крајину,

Одузеһу му живот.“

И кадине отидоше,

Ши ће ћина-ј адућа,
Ш-аћи бјегу конаћа,
Їн Брегова конаћа.
Ћимињаца сá скула,

Ши пје уојкј сá спáла ,

Ши спре Крајна пљека,
Пје марђина Ћимокулуј,
Унђе ваду ши-л гáса,

Ка сá трјакá њн Крајна.
Гáса-н куоту лу цйган,
Баш ла муара лу Урејкје.
Пје ћ-ал мйндру прундуљец,
Сáксáнаљиљи лье трећа,
Луа друму-н Крајна,
Мјерђа ла Кобишница.
Пин Кобишница трећа,
Кобишњићењи ћел вјеђа,
Ћин кáфáња туоц јеша,
Ши афарá кá вуорбја:
„Јешиц уамињ ће привиц!
Еће бјегу к-а вењит,
Туатá Крајна а робит!“
Дарá бјегу ћ-ауза,

И вечеру му донесоше.
У Брегову конак био,
Ту је бег коначио.
Ујутру је устао,

Па се умио,

Према Крајини кренуо,
Пође долином Тимока
Где је пролаз пронашао,

Да би до Крајине стигао.

Пронашао је пролаз
Код Урејкине воденице
Где је леп пличак,
Ту је саксане пренео,
Пође путем Крајинским,
Према Кобишници.
Кобишницом кад је прошао,
Кобишничани кад га угледаше,
Из кафане сви изађоше,
И напољу говораше:
„Изиђите људи, погледајте,
Ево бег је стигао.

Целу Крајину је заробио!“
А кад беже ово чује,

Јел ђ-аића кѧ плѧека,
Ће Њигоћин мјерђа,
Унђе шјеђа, ођина?
Йн балтѧ ла Њигоћин,
Ста аћи ђе сѧ вуорбја,
Кѧ ла ћиње ар трађа.
Пје ћиње прећин авја?
Баш пје Стојан Карапанца,
Нашу лу Стојан буљибаша,
Ће стѧпйњешће Крајна.
Сѧ дућа ла Карапанца,
Аћи о зй кам ста,
Ши о нуапће конѧћа.
Пје Стојан йл тримећа,
Ла фину-су ђе йнтрјеба.
Јел акасѧ ну јерја.
Ла Зѧђерј ку поћера,
Кѧ са сујит вергија,
Ши ј-а рѧмас рѧмѧшица,
С-а дус Стојан сѧ о ја.
Мујерја акасѧ йј гѧса,
Ши йнћепја ђе о йнтрјеба:
„Финѧ, финуљица-мја,
Унђе јестѧ фину акума?“
Дар њеваста луј вуорбја :

Он одатле пође даље,
Према Неготину иде.
Куд ће сести, одморити?
У равници Неготинској,
Са пратњом се договара,
Код кога ће коначити.
Кога има за пријатеља?
То је Стојан Карапанца,
Кум Стојана буљубаше,
Господара Крајине.
Оде он код Карапанце,
Ту остаде читав дан,
И једну ноћ на конаку.
Посла он Стојана,
Да потражи буљубашу.
Овај кући није био,
Већ у Зајечару са потером,
Јер је сада порез већи,
Те он има доста суме,
Отишао да наплати.
Само жену кући нађе,
Па он своју куму пита:
„Кумо, кумице моја,
Где је кум сада?“
А супруга одговара:

„Ма̋ нашуље думњата!
Ну је фину та̋у аића,
Је њн Зајћерј ку поћера,
Ка̋ са сујит вергија,
Ши ја ра̋мјнс ра̋ма̋шица,
С-а дус Стојан са̋ ш-о ја,
Ши ну шћиу кјнд ва ве̋а“ .
Јел њндар̋ат са̋ њнтуорћа,
Ши лу бјегу њј повјешћа:
„Бјег-ефенди, думњата!
Јеу ам фуост ла фина мја,
Ши ну јест̋а̋ фину акас,
Је њн Зајћерј ку поћера,
Ка̋ са сујит вергија,
Ши ја ра̋мјнс ра̋ма̋шица,
С-а дус Стојан са̋ ш-о ја,
Ну шћије кјнд ва ве̋а“ .
Дар̋а̋ бјегу атунћа зйћа:
„ Мај ад̋аст̋а̋м кйт̋а̋ва,
Ши јар ће дућ думњата“ .
Мај ста аша, кйт̋ мај ста,
Јар пје Стојан њл мйна,
Баш пје Стојан Карапанца,
Туот ла фину-су њл мйна.
Карапанца са̋ дућа,

„Драги куме!
Твој кум није кући,
У Зајечару је, са потером,
Јер је сада порез ве̋и,
Има неплаћених сума,
Отишао да наплати,
И ја незнам кад ће до̋и“
Он се врати назад,
Па је бегу испричао:
„Бег-ефенди, часни беже,
Био сам до своје куме,
И кум није кући,
У Зајечару је са потером,
Јер је порез сада ве̋и,
Има суме дуговане,
Отишао да наплати,
Па не зна када ће до̋и“ .
А бег њему одговара:
„Причекајмо неко време,
Па ћеш поново тамо и̋и“ .
Тако оста неко време,
И Стојана опет шаље,
Баш Стојана Карапанцу,
Његовом куму га шаље.
Карапанца опет оде,

Јар пје финѧ-са о йнтрјеба.
Таман Стојан м-ја веѧит,
Би пје друм је остѧѧит,
Да ши суариљи а скѧпѧтат,
Јел ђ-а ранга ми са дат.
Ста ђ-а ранга ши ођиѧа.
Јел атунђ аша вуорбја:
„Ј-ауз фиѧе, думѧата!
Кум ај фађе,ш-ај лукра
Пѧн ла миѧе ђ-ај мјерђа.
Бе ајлалтѧрј бјегу а веѧит,
Ши ђе ѧиѧе м-а йнтрјебат.
Бе доуо орј ѧ-ам кѧтат,
Ш-а касѧ ну ѧ-ам гѧсит.“
Дар Стојан йј рѧспунђа:
„Мѧ нашуље, думѧата!
Ја се плѧеђ ђи ла пуарта мја,
Кѧ ѧе ловјеск ку ѧева,
Ши ма дај ђе во беља!
Ту војѧику сѧ-л кјем зѧуа,
Нума фѧмија о кјем нуапђа!“
Ши јел ђ-ађи плѧека,
Ш-акасѧ сѧ дуђа.
Ши лу бјегу йј повјестја,
Аја ѧе Стојан зйђа.

Опет куму своју пита.
Мало пре је Стојан стиг`о,
Са пута и уморан је,
А и сунце је зашло,
Па се мало испружио,
Прилегао је и одмара.
Карапанца му говори:
„Слушај, драги куме!
Како би урадио,
И до мене би пошао.
Још прекјуче бег је дошао,
И за тебе ме питао.
Двапут сам те потражио,
И куђи те нисам нашао.“
Стојан ѧему одговара:
„Драги куме мој,
Ти од моје капије пођи,
Да те не би нечим ударио,
И још веђе зло учинио!
Јунака ти зови дађу,
Само се женско зове нођу!“
Тада он одатле пође,
И дому се своме врати,
И бегу је испричао
Све што је Стојан казао.

Атунћа бјегу сá гинђа
Кум сá јо факá ра.
Дуамње ће-л ва йншелуја .
Ћимињаца сá дућа,
Пје нашу-су ће-л кјема,
Јарá Стојан Карапанца,
Ла Стојан буљибаша,
Јар ла пуартá кá стрйга:
„Мај фиње,фиње Стојење!
Дака вреј сá ће спримјешћ,
Ши ку миње ту сá плѣћ,
Пáн ла миње акасá сá мјерћ,
Кá бјегу јар ће пофћешће,
Ку ћиње сá тајнује.
Да шћи пйнтру ће ће кјамá, бјегу?
Кá јел фиње мј-а вењит,
Ку о микá сáксáна,
Арје мултá благá-н ја,
С-о трјакá йн Кладова.
Ши ћин лумје а мај афлат,
Ши вјеђе кá кодру а йнпупит,
Мулц бáјáц са мáлдáрит,
Ши је фрикá ће пјерит.
Да дака је фиње ку ћиње,
Јел н-арје фрикá пје лумје.“

Бег се мисли и домишља,
Како замку да удеси,
И Стојана да превари.
Сутрадан ујутру,
Стојан Карапанца,
Опет оде своме куму,
Куму, Стојану буљубаши.
На капији га позива:
„Куме, мој куме Стојане!
Ако желиш да се спремиш,
И са мною да поћеш,
Поћи са мною моме дому,
Јер бег опет жели,
Са тобом да поприча.
А знаш куме, зашто те бег зове?
Бег је куме, дошао мени,
У њега је та саксана,
Са великим благом у њој.
Да га склони у Кладово.
Ал од људи је сазнао,
И сам види олиснату гору,
Бећара је, вели, пуна,
Бег се боји погинуће,
Али ако је куме с тобом,
Никога се бојати неће.“

Аша ми-л йншелуја!
Ши ђ-а касă јел пљека.
Калу биње йл спримја,
Сăбијуара ш-о йнћинђа,
Ши ла пуартă кă вења.
Да ла пуартă кйнд вења,
Ку бјегу мйна кам да,
Ш-аша ђин гурă вуорбја,
Бунă ђимињаца йј да,
Пје турчешће йј вуорбја:
„Саламили јарда-аси,
Нари, нари бакали!“
Ђе сăнăтаће-л йнтрјеба,
Ши мај бја кйће о кăфја.
Ђин Њигоћин пљека,
Кйнд ђин Њигоћин јеша,
Ши нашу-су јерја,
Ку ји мјерђа ђе Кладова.
Кйнд ђин Њигоћин јеша,
Дар калу лу Стојан,
Ђе пићуор сă йнпјеђека,
Ши ла пăмйнт йл трађа.
Јел бун војњићел јерја,
Ђин грабă сă лăпăда,
Јар пје кал сă йнкăлика,

Тако га је преварио!
Он, је од куће кренуо,
Добро је свога коња спремио,
Сабљу за појас је опасао,
Па се бегу упутио.
А кад је тамо дошао,
Са бегом се поздравио,
Овако је говорио,
Добро јутро му назвао,
На турском му говорио:
„Саламили јарда-аси,
Нари, нари бакали!“
За здравље га упитао,
И кафу је са њим попио.
Кад Неготин оставише,
И из њега изиђоше,
Ту је са њима и кум био,
Пошао и он до Кладова.
Кад су Неготин напустили,
Коњ Стојанов ,
Се спотакнуо,
На земљу га доле бацио.
А он добар јунак је био,
Брзо је оздол одскочио,
Коња опет узјахао,

Њима сам ѿ ну бага.
Јел индѣрат сѧ интуорѧ,
Ш-аша ѣин гурѧ вуорбја:
„Њигоѣине,Њигоѣине!
Пистѧ во доуо три зѣле ,
Ће о сѧ урѣе кѣѣи ѣн ѣине,
К-а плѣкат Стојан ѣин ѣине!“.
Ћин Њигоѣин кѧ-м плѣка,
Пин Сѣрмѧновѧц да,
Пин Ћанова ши Мѧјловѧц трјеѧ,
Ши пѧнѧ сара ажунѧја ѣн Пѧланка,
Ши аѣија конѧѧа.
Ћимиѧѧа сѧ скула,
Ћин Пѧланка кѣнд плѣка,
Мјерѧја ѣе Грабовица.
Ћинкуа ѣе Грабовица, да ѣинколо
Да ѣинколо ѣе Пѧланка
Ку ѣине ми сѧ ѣнтѣлѧа,
Ку ун Арап ѣегру, бузат.
Арапу ѣл куноштја,
Ш-аша ѣин гурѧ вуорбја:
„Стојеѣе, фѣѧе Стојеѣе!
Унѣе фѣѧе мј-ај плѣкат?
Сѣнгур капу ц-ај мѣнкат!“
Мѧрје Стојан ѣј зѣѧ:

Нико није приметио.
Он уназад поглед баца,
И онако проговара:
„Неготине, Неготине!
За два-три дана,
Пси ѣе у теби завијати,
Јер Стојана неѣе бити!“
Неготин ми оставише,
У Самариновац проѣоше,
Кроз Душановац и Михајловац проѣоше,
Увече су стигли у Брзу Паланки.
И ту су преноѣили.
Ујутру је поранио,
Грабовици је пошао.
Али негде на сред пута,
Где још није Грабовица,
А подаѣе од Паланке,
Деси му се, те сусрете
Црног, бузатог Арапина.
Арапин ѣега, познаваше,
Искрено му говорише:
„Стојане, брате Стојане!
Куда си се упутио?
Ти се својом главом играш!“
Стојан ѣему одговара:

„Мај Арапје, думњата!
Сă штјиу кă ва фи њева,
Їнтјј пје нашу ла-ш тăја,
Кă јел м-а кјемат пј-аиџа!“
Да Арапу ѱј зйџа:
„Мај Стојење, думњата!
Кум ај фаџе ш-ај пуџа,
Їндăрăт џе џ-ај йнтуорџа,
Кă-ц рăпуњ вијаца?
Јеу асарă ам йнсăрат,
Їн пусџија џе Кладова,
Ши ла Турџ ам аскултат,
Пăн џе џиње с-а вуорбит,
Кум сă ц-о факă ра,
Сă-ц рăпунă вијаца.“
Мăј Арапје думњата!
Јеу пје џиње џе мулцăмјеск,
Ама муарă сă мă дук,
Кă ала ну јестă војњик,
Карје сă џемје џе перит!
Ши йнăјинтје јел пљека,
Ку нашу-су кă мјерџа,
Ш-амйндуюј сă тăјнуја.
Дар нашу-су ѱј зйџа:
„Мај ту фиње Стојење!

„Господине Арапине!
Кад бих знао да зло иде,
Прво бих кума мог заклао,
Јер он ме је ту довео!“
Арапин, пак њему вели:
„Чуј Стојане, господине,
Не били некако учинио,
Те се натраг вратио,
Да не би живот изгубио?
Јер сам синоџ заноџио,
Тамо у пустом Кладову,
Па сам Турке прислушкивао
Кад су о теби говорили,
Како џе те преварити,
И тебе да убију.“
Арапине, господине!
Ја ти лепо захваљујем,
Али морам тамо иџи,
Тај никакав војник није,
Ко се смрти боји!
Ово рече, даље поџе
Упоредо с кумом иде,
Обојица беседили.
Кум му овако говори:
„Чујеш, куме, Стојане!

Ту сѧ ну ће ћемј,
Кѧ јеу прја биње ам вуорбит,
Кѧ марје бакшиш њ-о да,
Кйнд ој мјерђа ђе Кладова,
Ку аша микѧ сѧксѧна.
Пѧнѧ сара ажунђа,
Йн пушѧја ђе Кладова.
Дарѧ бјегу ће лукра!
Йј лѧса йнтро кѧфења,
Унђе туатѧ нуапђа шеђа ши бја.
Јарѧ јел кѧ сѧ дуђа,
Ши йн град сѧ инкиђа,
Баш йн град ла Кладова,
Унђе јестѧ ши акума.
Ћимињаца ће лукра?
Бјегу ун Турк тримјеђа,
Пје Стојан ђе йл кјема.
Ш-аша ђин гурѧ вуорбја:
„Мај Стојење, думњата !
Бјегу ла ћиње м-а тримјес,
Ла јел фраће ка сѧ мјерђ.
Бѧкшишу сѧ-ц-йл примјешђ,
К-ај вењит пѧн айђа,
Сѧ-ну-ц фије друму ђе ђаба.
Дарѧ Стојан ће лукра?

Немаш се чега бојати,
Ја сам с бегом говорио,
Велики бакшиш да нам даде,
Ради труда до Кладова.
Са том малом саксанолом.
Кад увече су пристигли,
У то пусто Кладово.
А бег шта је урадио!
У кафану их оставио.
Где су целе ноћи седели и пили.
А он оде у тврђаву,
Да тамо преноћи.
У тај кладовски град
Што и данас ту постоји.
Ујутру шта је урадио?
Бег Турђина свога шаље,
Да позове Стојана.
Турђин Стојану казује:
„Чуј, Стојане, господине!
Бег ме код тебе послао,
Да код њега пођеш,
Треба бакшиш свој да примиш,
Пут до овде што учини.
Да ти није бан-бадава.
Шта ми Стојан тада уради?

Белуок йнһинђа сабија,
Ста ку Турку ђ-ар пљека.
Ама нашу-су йј зйћа:
„Мај фиње, фиње Стојење,
Ласă фиње сабија,
Ну ће ћемје ђе њима,
Кă бјегу ђе ва веђа,
Кă ц-ај йнһинс сабија,
Пуаће кă с-о супăра,
Ши њимика ну њ-о да.“
Атунћ Стојан л-аскулта,
Ши йш ласă сабија,
Йн пусћија ђе кăфења.
Ши ла бјегу сă дуђа.
Ла бјегу кйнд ажунђа,
Бунă ђимињаца йј да,
Ће сăнăтаће-л йнтрјеба.
Дарă бјегу ће лукра?
Ла Турћ ку капу фăћа,
Јеј мйна пје Стојан пуња.
Ама Стојан ће фăћа?
Јел бун војњићел јерја,
Одатă сă скутура,
Кум кад Турћи ђи пје јел,
Ка пјерйљи вара ђин пăр.

Сабљу своју припасује,
Спреман је за полазак.
Али кум му проговара:
„Куме мој, куме Стојане,
Остави куме своју сабљу,
Немаш чега се бојати,
Јер бег, ако угледа,
Да си сабљу припасао,
Можда ће се наљутити,
И ништа нам неће дати.“
Стојан је њега послушао,
И са себе сабљу скида,
Оставља је у кафани.
Затим бегу он одлази,
Код бега кад је стигао,
Добро јутро му назвао,
И за здравље га упитао.
А бег, онда шта уради?
Знак Турцима својим даје,
Те на њему руке ставе.
Тада Стојан шта уради?
Како добар војник беше,
Он се једном само стресе,
И сви Турци попадаше,
Као крушке лети са дрвета.

Дје брйу сѧ пипѧја,
Ама ну је сабија.
Ћизма ђин пићуор скуоћа,
Ши ку ћизма йј баћа.
Пје карје биње йл ловја,
Ла пѧмйнт йл добора,
Нумѧ колњић йј фѧћа.
Алту буљук йј вења,
Ку черђиљи аљерга,
Ку ћерђиљи-л кутрупја,
Пје Стојан ђе-л принђа,
Куот ла куот кѧ м-ил лѧга,
Ши ла бјегу йл дућа.
Кйнд ла бјегу йл дућа,
Јел йј ћића решења,
С-ѧј рѧпунѧ вијаца.
Дар Стојан йј зйћа:
„Бјег-ефенди, думѧтата,
Јеу прја биње ам афлат,
Кѧ јеу сйнт ђе спйнзурат,
Ма ђе ћиње м-аш руга,
Са нума спйзурј нуапћа,
Кѧ сѧ нума вадѧ њима.
Спйнзурѧ-мѧ ту зѧу,
Сѧ ма вадѧ лумја,

За појас он руком маше,
Али сабље тамо нема.
Онда чизму своју скида,
И са њоме их бије,
Ког Турчина њом удара,
На земљу га обара,.
Све гомиле од њих ствара.
Други буљук опет иде,
Са поњавама јуре,
Са поњавама га покрили,
И Стојана тако ухватили.
Позади њему руке везали,
И бегу га довели.
Кад пред бегом тако стао,
Пресуду му прочиташе
Да му смрт следује.
Онда му Стојан рече:
„Господине, бег ефенди,
Ја сам добро разумео,
Да ћу бити обешен.
Али бих те замолио,
Да ме не обесиш ноћу,
Јер ме не би видео нико,
Обеси ме ти дању,
Да ме виде људи,

Ћ-ам трајит биње ку ја.“

Дарѧ бјегу зйћа:

“Мај Стојење, думњата,

Даќа ту зѧу ај уоцит,

Јеу зѧу ћ-ој спйнзура,

Даќа ај уоцит нуапћа,

Јеу нуапћа ћ-ој спйнзура.“

Атунћ Стојан йј зйћа:

“Бјег-ефенди, думњата,

Мај ла уормѧ кум вој врја,

Кѧлѧрицаш кѧдйнуца ,

Ши фећица ћ-ој авја,

инвѧлујитѧ йн феређа“.

Јеј атунћа йл луа,

Ши пје Стојан йл дућа,

Ћи ла ваље ђе Кладова,

Пје ће-л мйндру прундуљеѧ.

Дуамње њйћ ну-л спйнзура,

Њйћ Турћи ну ми-л тѧја.

Нума ће муарће йј да,

Ку пари пје кѧп йл бѧћа,

Ка пје кйње-л омуора!

Ши пј-о шајќѧ йл пуња,

Пје Дунајрје йл дућа,

Ла мижлуоку Дуњерји,

Којима сам ја помагао,“

А бег њему одговара:

„Бре Стојане, господине,

Ако си дању хајдук био,

Дању ћу те обесити,

Ако си ноћу хајдук био,

Ноћу ћу те обесити.“

А Стојан му тада вели:

„Господине, бег- ефенди,

Ти учини како хоћеш,

Кадиницу ја ти твоју,

И кћер ти твоју, ако имаш,

Сакривену под феређом“.

Тада њега дохватише,

И Стојана одведоше,

Ниже од Кладова,

На оном лепом плићаку.

Нити га бесе,

Нити га сабљама секу.

Смрт му беше још грознија,

Кочевима га у главу ударају,

Као пса га убијају!

И у чамаѧ га бацају,

На Дунав га одведоше,

На средини Дунава,

Тумба-н Дунџрје кѧ-ј да.

Сус ла мунџе мулт а плуајат,

Апиљи с-а афѧнат,

Апиљи йл лува.

Унџе пје Стојан ѧл дуѧа?

Ћи ла ваље џе Праова,

Јестѧ ун пѧр марје, ротат.

Аколо је лок крѧпат,

Унџе Стојан је йнгруопат.

Из чамца га избацише.

На планини кише пале,

Воде су се разлиле,

Па Стојана избациле.

Где су њега избациле?

Тамо ниже од Прахова,

Стоји једна велика крушка,

Ту је једна пукотина.

Где Стојан почива.

Бѧлада мј-а повјестјит-о Воја алу Љенуцѧ дјин Бљивановѧц(1948.).Јел а аузйт-о дји ла дједа ши тата-л луј
(Љуба ши Божа) карје а фост марј лѧугарј.

Баладу ми је казивао Воја Јануцић из села Вељково, код Неготина. Он је чуо од свог деде Љубе и оца
Божидара, који су били чувени виолинисти.

Ћин 10. пѧнѧ йн 13. џирјешару ану 2024.

Од 10 – 13. јуна 2024.г

Сѧксѧна товар на коѧу

Мѧлдѧрит - умножити се, нагомилати се

Рѧмѧшица – остатак

Вергија - порез

